

ΨΥΧΟΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΑΣΥΝΟΔΕΥΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΕΝΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ - ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟΥ ΜΟΝΤΕΛΟΥ: Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ THE HOME PROJECT

Χονδρός Παναγιώτης, Καλδάνη Μαρία, Παρθενίδης Φώτης

Μονάδα Παιδικής Προστασίας, The HOME Project, Αθήνα

Εισαγωγή

Παράλληλα με τις μεταβολές στον ευρύτερο επιστημονικό και κοινωνικό χώρο, ο χώρος της Κοινωνικής Ψυχολογίας προσπαθεί διαρκώς να προσδιορίσει το μέλλον του. Σ' αυτήν την προσπάθεια, αναζητεί νέους τρόπους διερεύνησης των προβλημάτων ατόμων και κοινοτήτων και, παράλληλα, επικοινωνία και συνεργασία με άλλους κλάδους. Από τη δεκαετία του '90, ο J. Rappaport (1995, σ. 805) έχει διατυπώσει την ακόλουθη σημαντική θέση για την ενδυνάμωση: *«μεγάλο μέρος του έργου της κοινωνικής αλλαγής, της ανάπτυξης των οργανισμών και της κοινότητας με στόχο την μεγαλύτερη δυνατή προσωπική και συλλογική ενδυνάμωση, μπορεί να αφορά την κατανόηση και τη δημιουργία πλαισίων στα οποία τα άτομα συμμετέχουν στην ανακάλυψη, τη δημιουργία και την ενίσχυση των δικών τους αφηγήσεων ως μέλη της κοινότητας και των προσωπικών ιστοριών τους».*

Οι προσωπικές ιστορίες έχουν μεγάλη επίδραση στην ανθρώπινη συμπεριφορά, δε λένε μόνο ποιοι είμαστε, αλλά πού ήμασταν πριν και πού μπορούμε να βρεθούμε στο μέλλον. Σε αυτό το πλαίσιο, θα επιχειρήσουμε μία αρχική αποτύπωση ενός μοντέλου που υποστηρίζει τα άτομα να ανακαλύψουν τις δικές τους ιστορίες, καθώς και να ενδυναμωθούν, ώστε να μπορούν να αλλάξουν τις αφηγήσεις τους και να δημιουργήσουν νέες προσωπικές ιστορίες.

Θα αναφερθούμε στην περίπτωση παιδιών που έχουν στερηθεί το οικογενειακό πλαίσιο και βιώνουν την προσφυγική συνθήκη. Οι ασυνόδευτοι πρόσφυγες έχουν, σε μεγάλο βαθμό, αντιμετωπιστεί ως ένα διαχειριστικό θέμα προς επίλυση, με αποσπασματικές προσπάθειες κάλυψης των σύνθετων αναγκών τους, σε βαθμό, δυστυχώς, που να παραβιάζεται σειρά βασικών τους δικαιωμάτων (Bennouna, Fischer, Wessells & Boothby, 2018· Barn, Di Rosa & Kallinikaki, 2021). Πιο συγκεκριμένα, θα παρουσιάσουμε την προσέγγιση ψυχοκοινωνικής υποστήριξης ενός φορέα παιδι-

κής προστασίας ασυνόδευτων προσφύγων και θα εξετάσουμε σε ποιον βαθμό μπορεί να αξιοποιηθούν τα δομικά στοιχεία που έχει προτείνει ο Bronfenbrenner για το κοινωνικό - οικολογικό μοντέλο στο πλαίσιο της ενίσχυσης της ανθεκτικότητας (Ungar, 2012).

Ο Uri Bronfenbrenner, Αμερικάνος ψυχολόγος ρωσικής καταγωγής, διατύπωσε το κοινωνικό -οικολογικό μοντέλο για την ανάπτυξη των παιδιών, το οποίο σταδιακά συνέδεσε με την θεωρία συστημάτων (Bronfenbrenner, 1974, 1979, 1992). Βασικά στοιχεία του μοντέλου του, τα οποία συναντάμε συχνά στη βιβλιογραφία έκτοτε, αποτελούν η ύπαρξη διαφορετικών ένθετων περιβαλλόντων μέσα στα οποία αναπτύσσεται το παιδί και η αλληλεπίδραση μεταξύ τους. Στο κέντρο υπάρχει το μικροσύστημα, που περιλαμβάνει ό,τι έρχεται σε άμεση επαφή με το παιδί, όπως τα μέλη της οικογένειας, οι συνομήλικοι ή το σχολείο. Το μεσοσύστημα, περιλαμβάνει τη διάδραση ανάμεσα στα μικροπεριβάλλοντα. Πρόκειται για ένα δίκτυο μικροσυστημάτων. Το εξωσύστημα αφορά περιβάλλοντα στα οποία δε συμμετέχουν άμεσα τα παιδιά, αλλά επηρεάζουν την ανάπτυξη τους, με συχνότερο παράδειγμα την εργασία του πατέρα. Τέλος, το μακροπεριβάλλον αποτελεί το ευρύτερο πλαίσιο εντός του οποίου μεγαλώνουν τα παιδιά και περιλαμβάνει τις πολιτικές και κοινωνικές αξίες και τους νόμους, παραδείγματος χάριν σχετικά με το εκπαιδευτικό σύστημα ή το σύστημα πρόνοιας. Παράλληλα, αναφέρεται το χρονοσύστημα, το οποίο αφορά το

Σχεδιάγραμμα 1. Γενική αποτύπωση του κοινωνικο-οικολογικού μοντέλου κατά τον Bronfenbrenner

χρονικό πλαίσιο οπότε και αναπτύσσονται τα οικολογικά αυτά συστήματα, όπως για παράδειγμα την πάροδο του χρόνου καθώς το παιδί μεγαλώνει ή σημαντικά ορόσημα στη ζωή του παιδιού (Σχεδ. 1) (Paat, 2013· Panter-Brick & Eggerman, 2012).

Θα εξετάσουμε κατά πόσο μπορεί να εφαρμοστεί το συγκεκριμένο μοντέλο σε ένα πλαίσιο παροχής υπηρεσιών και φροντίδας ψυχικής υγείας και ψυχοκοινωνικής υποστήριξης στην κοινότητα (community-based). Ως κοινοτική προσέγγιση (Snider & Hijazi, 2020, σ. 104) θεωρείται - σύμφωνα και με τη UNICEF - εκείνη που έχει τα ακόλουθα χαρακτηριστικά:

- Ενισχύει τα φυσικά συστήματα υποστήριξης των ατόμων
- Αξιοποιεί τις γνώσεις και τις ικανότητες της τοπικής κοινότητας
- Απαιτεί διεξοδική ανάλυση των τοπικών πρακτικών και πόρων για να διασφαλιστεί η αρχή του «μη βλάπτειν»
- Εμπλέκει την κοινότητα σε όλες τις φάσεις του προγραμματισμού των παρεμβάσεων
- Εξετάζει τις παρεμβάσεις λαμβάνοντας υπόψη όλα τα επίπεδα της πυραμίδας κάλυψης των αναγκών MHPSS της Inter-Agency Standing Committee (IASC)
- Περιλαμβάνει ψυχολογική και κοινωνική υποστήριξη τόσο από μη εξειδικευμένους επαγγελματίες, όσο και από ειδικούς

Παρουσίαση Φορέα

Ο φορέας The Home Project ξεκίνησε την παροχή υπηρεσιών το 2016. Κατά την τρέχουσα περίοδο λειτουργεί 14 Ξενώνες Προστασίας Ασυνόδευτων Ανηλίκων. Στη διάρκεια των χρόνων αυτών έχει παράσχει υπηρεσίες και φροντίδα σε περισσότερα από 900 παιδιά. Στους ξενώνες του φιλοξενούνται παιδιά από 5 έως 18 ετών, αλλά και βρέφη και νήπια των οποίων οι μητέρες φιλοξενούνται από τους ξενώνες, όπως, επίσης, και άτομα που έχουν ενηλικιωθεί και χρήζουν περαιτέρω φροντίδας και υποστήριξης (18plus). Έχει 270 θέσεις φιλοξενίας και έχει υποδεχθεί άτομα από 21 διαφορετικές περιοχές καταγωγής. Τα περισσότερα άτομα προέρχονται από Αφγανιστάν, Πακιστάν, Συρία και Σομαλία. Το νομικό καθεστώς των ανηλίκων αυτών διαφέρει και μπορεί να αφορά άτομα που δεν έχουν καταγραφεί, που αναζητούν άσυλο ή οικογενειακή επανένωση.

Ο φορέας, σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές της IASC (2006), στοχεύει στην ολιστική κάλυψη των αναγκών των ανηλίκων μέσω εξατομικευμένων σχεδίων φροντίδας, λαμβάνοντας υπόψη την έννοια του ψυχικού

τραύματος σε όλα τα επίπεδα οργάνωσης και παρέμβασης (trauma informed practice) και προωθώντας την ενδυνάμωση και τη συμμετοχικότητα.

Για να επιτευχθούν αυτά έχει συσταθεί Μονάδα Παιδικής προστασίας στην οποία συμμετέχουν υπεύθυνος παιδαγωγικής ανάπτυξης, υπεύθυνος κοινωνικής ένταξης και υπεύθυνος ψυχικής υγείας. Κάθε ξενώνας έχει την ακόλουθη σύνθεση προσωπικού: Συντονιστής (κοινωνικός λειτουργός, ψυχολόγος, κοινωνικός επιστήμονας), κοινωνικός λειτουργός, ψυχολόγος, φροντιστές, παιδαγωγός, μάγειρας, προσωπικό καθαριότητας. Αυτά τα άτομα δουλεύουν σε βάρδιες. Ως εξωτερικοί συνεργάτες απασχολούνται σε σταθερή βάση με εβδομαδιαίες επισκέψεις: Ψυχίατρος παιδιών και εφήβων (όταν υπάρχει ανάγκη), επόπτης επαγγελματικού ρόλου, νομικός.

Με δεδομένα τα παραπάνω και ανάλογα με τις ανάγκες, οι τύποι υποστήριξης που παρέχονται είναι οι ακόλουθοι:

- Ατομικές συναντήσεις αξιολόγησης αναγκών και συμβουλευτικής
- Ψυχιατρική διάγνωση και φαρμακευτική αγωγή
- Ψυχοθεραπεία
- Ψυχοεκπαιδευτικές ομάδες
- Διαχείριση περίπτωσης (case management)
- Παραπομπή σε εξειδικευμένους φορείς
- Ψυχοκοινωνικές παρεμβάσεις
- Προαγωγή υγείας
- Εκπαίδευση ικανοτήτων
- Ασκήσεις ενίσχυσης της ενσυνειδητότητας.

Αναφορικά με τον συντονισμό όλων αυτών των δράσεων, ακολουθούνται συγκεκριμένες διαδικασίες σύμφωνα με τον επιχειρησιακό οδηγό και οι οποίες περιλαμβάνουν: Εκτίμηση αναγκών, εξατομικευμένο παιδαγωγικό πλάνο, εβδομαδιαία κλινική συνάντηση, συναντήσεις συντονισμού με τις ψυχοκοινωνικές ομάδες κάθε ξενώνα (case conference), πρωτόκολλα προστασίας και παρέμβασης στην κρίση.

Οι ανήλικοι που φιλοξενούνται στον εν λόγω φορέα έχουν σύνθετες ανάγκες και μπορεί να παρουσιάσουν όλα τα πιθανά προβλήματα ψυχικής υγείας: Διαταραχές ύπνου, συναισθηματικές διαταραχές, δυσκολίες προσαρμογής, πένθος, προβλήματα σχετικά με τη χρήση ουσιών, μη αυτοκτονική συμπεριφορά αυτοτραυματισμού, προβλήματα συμπεριφοράς, αυτοκτονική συμπεριφορά. Επιπρόσθετα, ορισμένα από τα άτομα αυτά είναι πιθανό να χρήζουν πιο εξειδικευμένης φροντίδας, καθώς μπορεί να είναι θύματα βασανιστηρίων, θύματα σεξουαλικής βίας ή/και να έχουν συντρέ-

χοντα χρόνια προβλήματα υγείας ή/και αναπηρίες.

Με γνώμονα τη φροντίδα των ανηλίκων, οι ξενώνες έχουν συνεργαστεί τα τελευταία δύο έτη με 15 διαφορετικούς κοινοτικούς φορείς ψυχικής υγείας και ψυχοκοινωνικής υποστήριξης: Κέντρα ψυχικής υγείας, μονάδες ψυχικής υγείας για πρόσφυγες, φορείς που εξειδικεύονται σε συγκεκριμένα αντικείμενα, για παράδειγμα στην υποστήριξη εγκύων και νέων μητέρων, κοινωνικές επιχειρήσεις και ΚΟΙΣΠΕ, ψυχοπαιδαγωγικές υπηρεσίες σχολείων. Τέλος, ο φορέας εκπροσωπείται στην Ομάδα εργασίας για την ψυχική υγεία και ψυχοκοινωνική υποστήριξη της Αττικής, στην οποία καλούνται να συμμετάσχουν όλοι οι φορείς που αναπτύσσουν δράσεις, προγράμματα και υπηρεσίες ψυχικής υγείας για πρόσφυγες και έχει σκοπό την ενημέρωση, τη συνεργασία και την υποστήριξη των φορέων που εμπλέκονται στο αντικείμενο αυτό. Η επιδίωξη συνεργασιών και δικτύωσης συνάδει με τη λογική της εφαρμογής των αρχών της κοινοτικής ψυχιατρικής και ψυχικής υγείας.

Κάλυψη αναγκών

Αρχικά, κατανοούμε, σύμφωνα και με τις αρχές της IASC, πόσο σημαντική είναι η προσπάθεια, συντονισμένα και με χαρακτήρα συνεργατικής προσέγγισης και ενδυνάμωσης - και όχι φιλανθρωπίας - να καλυφθούν ολιστικά οι ανάγκες του κάθε παιδιού. Η εκκίνηση γίνεται από την παροχή στέγασης και τροφής, καθώς και την πρόσβαση στην επικοινωνία, συνοδευόμενα, βέβαια, από το αίσθημα ασφάλειας. Στο σημείο αυτό, οφείλουμε να επισημάνουμε πως διαφοροποιούνται οι έννοιες της φύλαξης, της προστασίας και της ασφάλειας. Το επόμενο επίπεδο κάλυψης αναγκών αφορά στην πρόσβαση σε υπηρεσίες υγείας, σε κοινωνικές υπηρεσίες, καθώς και σε νομική υποστήριξη. Οι ίδιοι οι φιλοξενούμενοι αναφέρουν ότι βασική πηγή άγχους είναι η έκβαση της νομικής τους υπόθεσης, κατά την οποία χρειάζονται τόσο υποστήριξη όσο και ενημέρωση.

Στη συνέχεια, σύμφωνα με τη Διεθνή Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού και το εθνικό νομικό πλαίσιο, λαμβάνεται υπόψη ότι κάθε παιδί πρέπει να έχει πρόσβαση στην εκπαίδευση. Στόχος του The Home Project είναι κάθε φιλοξενούμενος να εγγράφεται και να παρακολουθεί μαθήματα τυπικής εκπαίδευσης. Το τελευταίο επιτυγχάνεται σε μεγάλο βαθμό σε συνεργασία με τα τοπικά δημόσια, αλλά και ιδιωτικά σχολεία, με τα οποία υπάρχει συνεργασία και έχουν εξασφαλιστεί υποτροφίες.

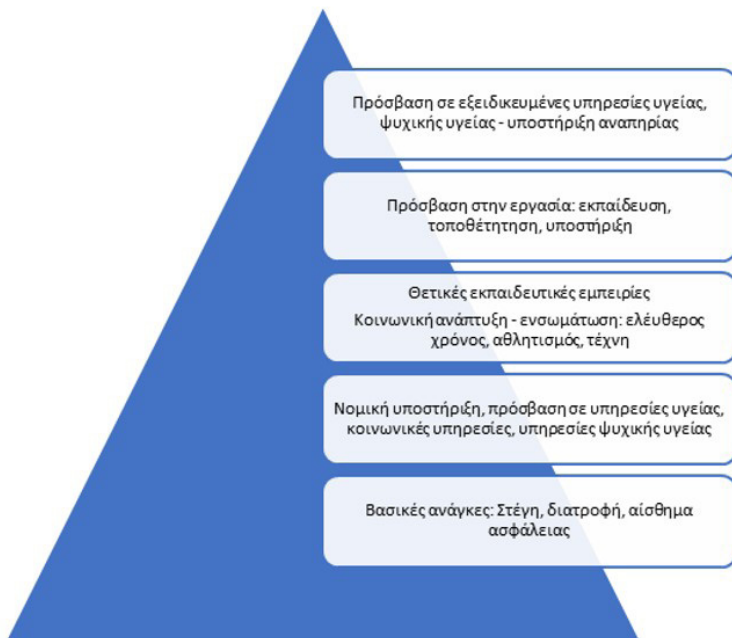
Παράλληλα, για κάθε παιδί οργανώνεται ένα πρόγραμμα δραστηριοτήτων ελεύθερου χρόνου, το οποίο περιλαμβάνει αθλητικές και πολιτιστι-

κές επιλογές. Η συμμετοχή σε τέτοιες δραστηριότητες συντελεί και στην ψυχοκοινωνική ανάπτυξη του ανηλίκου, αλλά και στη σταδιακή κοινωνική ένταξη στην τοπική και ευρύτερη κοινότητα. Η ενασχόληση με αυτές, με τις κατάλληλες προσαρμογές, συνεχίστηκε, κατά το δυνατό, και στην περίοδο της πανδημίας Covid-19.

Το σύνολο των ενεργειών που υποστηρίζουν την κάλυψη βασικών αναγκών, την πρόσβαση στην υγειονομική περίθαλψη, τη νομική βοήθεια, τις υπηρεσίες εκπαίδευσης, τις δραστηριότητες ανάπτυξης βασικών δεξιοτήτων (υγιεινή, οργάνωση προσωπικού χώρου, ρουτίνες) και εξοικείωσης με τον περιβάλλοντα χώρο του ξενώνα (γειτονιά, πόλη) συμβάλλει, εν τέλει, στη δημιουργία μίας πάρα πολύ σημαντικής για την ψυχοκοινωνική υποστήριξη και την ψυχική ευεξία συνθήκης ασφάλειας και συναισθηματικής σταθερότητας (Estoura & Roberto, 2019).

Καθώς οι φιλοξενούμενοι πλησιάζουν την ενηλικίωση, προσφέρεται συστηματική υποστήριξη στην πρόσβαση στην εργασία. Αυτό γίνεται μέσω επαγγελματικής εκπαίδευσης σε αντίστοιχους φορείς, μέσω της εκπαίδευσης και ενημέρωσης σχετικά με την αναζήτηση εργασίας, της εύρεσης θέσεων απασχόλησης από την ομάδα του φορέα και της τοποθέτησης των

Σχεδιάγραμμα 2. Επίπεδα κάλυψης αναγκών στο φορέα

φιλοξενούμενων στις θέσεις αυτές. Μέρος της υποστήριξης της ομάδας προσωπικού προς τους ενήλικους πλέον φιλοξενούμενους που έχουν εντοπίσει μία θέση εργασίας είναι να ελέγξει και να διασφαλίσει, επικοινωνώντας τόσο με τον εργοδότη όσο και με τον ωφελούμενο, ότι η θέση είναι νόμιμη (ότι τηρείται, με άλλα λόγια, η εργασιακή νομοθεσία) και πως δεν υπάρχει κίνδυνος εκμετάλλευσης και κακοποίησης του νέου ατόμου.

Κατανοούμε ότι άλλες ανάγκες καλύπτονται εσωτερικά στον ξενώνα ή τον φορέα και άλλες σε συνεργασία με άτομα και φορείς της κοινότητας. Παρομοίως, κάποιες από αυτές αφορούν το σύνολο των φιλοξενούμενων, ενώ άλλες συγκεκριμένα άτομα.

Πως εφαρμόζεται το κοινωνικο - οικολογικό μοντέλο στο συγκεκριμένο πλαίσιο;

Λαμβάνοντας υπόψη τη φιλοσοφία λειτουργίας του φορέα θα δούμε πώς τα στοιχεία λειτουργίας μπορούν να συνδεθούν με το κοινωνικο - οικολογικό μοντέλο.

Μικροσύστημα

Στο επίπεδο του μικροσυστήματος, το κάθε παιδί συναναστρέφεται τους υπόλοιπους φιλοξενούμενους, καθώς και τα άτομα που είναι υπεύθυνα για τη φροντίδα του και σε πολλές περιπτώσεις δρουν ως «οιωνεί γονείς». Έρχεται, επίσης, σε επαφή με τα άλλα παιδιά της κοινότητάς του, που μπορεί να συναντά στο σχολείο και στις εξόδους του στην Αθήνα, τους γονείς, που μπορεί να βρίσκονται σ' άλλη χώρα ή και στην Αθήνα, αλλά να τους έχει αφαιρεθεί το δικαίωμα της γονικής μέριμνας, με άλλους συγγενείς που μπορεί να βρίσκονται και αυτοί στην Αθήνα, στη χώρα καταγωγής ή σε άλλη χώρα. Από το πρώτο επίπεδο ήδη, οι άμεσες, καθημερινές αλληλεπιδράσεις είναι πολλές και σημαντικές για την κοινωνικοποίηση και την ένταξη των ανηλίκων αυτών.

Μεσοσύστημα

Εδώ, η ομάδα προσωπικού, στο σύνολό της, με ξεχωριστούς και σημαντικούς ρόλους κάθε μέλους της, έχει αναλάβει τον ρόλο του διαμεσολαβητή με άλλα περιβάλλοντα, όπως τις υπηρεσίες υγείας, τις κοινωνικές υπηρεσίες, το σχολείο, τη γειτονιά κ.ά. Βλέπουμε πώς διαμορφώνεται ο ιδιαίτερος και κρίσιμος ρόλος του μέλους της ψυχοκοινωνικής ομάδας,

που θα πρέπει να επικοινωνήσει με τον δάσκαλο του παιδιού για ανταλλαγή πληροφοριών και με πρόθεση συνεργασίας, με διάφορες διοικητικές υπηρεσίες για να διεκδικηθεί η πρόσβαση σε υπηρεσίες, όπως, για παράδειγμα, σχετικά με τη δυνατότητα εμβολιασμού, την υποστήριξη σε εξειδικευμένα θέματα υγείας ή αναπηρίες κ.ο.κ. Σε πολλές περιπτώσεις ο φορέας θα πρέπει να αναπτύξει δράσεις συνγορίας, καταγγέλλοντας κακές πρακτικές και παραβιάσεις δικαιωμάτων, προσφέροντας νομική υποστήριξη στους ανήλικους και κινητοποιώντας άλλους σχετικούς φορείς, καθώς επίσης και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης.

Σε σχέση με το σχολείο πρέπει να καταστεί σαφές ότι στόχος δεν είναι τυπικά η εγγραφή ή η απλή παρουσία, αλλά η δυνατότητα τα παιδιά να έχουν θετικές εκπαιδευτικές εμπειρίες. Έτσι, πάλι σύμφωνα με τις ανάγκες και τις επιθυμίες κάθε ατόμου, προσφέρονται ευκαιρίες τυπικής και άτυπης εκπαίδευσης, απόκτησης γνώσεων και δεξιοτήτων σε συνεργασία με ειδικούς φορείς της κοινότητας, αλλά και με εθελοντές. Ενδεικτικά, ο φορέας συνεργάζεται με περισσότερους από 8 εκπαιδευτικούς φορείς πέρα από τα δημόσια σχολεία.

Στο επίπεδο αυτό είναι σημαντικές και οι συναντήσεις «κοινότητας», οι ομαδικές, δηλαδή, συναντήσεις φιλοξενούμενων με εκπροσώπους του προσωπικού. Αποτελούν το περιβάλλον για να συζητηθούν τα προγράμματα, να διατυπωθούν αιτήματα και παράπονα. Η λειτουργία της ομάδας με αρχές κοινότητας, διάλογο, δυνατότητα διαφωνίας και σύγκρουσης δεν είναι εύκολη, ούτε για τους ανήλικους ούτε για τα μέλη του προσωπικού. Το τελευταίο έτος, έλαβε χώρα μια σειρά εκπαιδευτικών συναντήσεων και δημιουργήθηκαν ομάδες εργασίας με σκοπό τη βελτίωση της λειτουργίας των ομάδων αυτών. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον είχε, επίσης, η δράση με τίτλο «Planning the future together» που είχε ως στόχο την ενδυνάμωση της ενεργής συμμετοχής και της εκπροσώπησης των νέων. Αφορούσε μία σειρά focus groups υπό το συντονισμό του πρώην ωφελούμενου A. Diallo, Youth Ambassador του φορέα και με την υποστήριξη του Γ. Μόσχου, πρώην Συνηγόρου του Παιδιού και της Μονάδας Παιδικής Προστασίας. Στόχος ήταν, μέσω της δημιουργίας ενός ακόμα χώρου διαλόγου, η προώθηση της έννοιας της συνεργατικής φιλοσοφίας, η ενίσχυση και παροχή μεγαλύτερων ευκαιριών για ουσιαστική συμμετοχή και συμμετοχή των νέων. Συμμετοχή, όμως, με τρόπο συστηματικό, ενεργό, που να μην αποκλείει άτομα, που να σέβεται τον τρόπο που βλέπουν τα πράγματα οι νέοι, αλλά και το πλαίσιο.

Εξωσύστημα

Εδώ η εμπειρία έχει δείξει ότι - ακόμη και αν τα παιδιά μπορεί να έχουν απομακρυνθεί από το οικογενειακό πλαίσιο - η επίδραση θρησκευτικών πεποιθήσεων ή οικονομικών - κοινωνικών αναγκών είναι παρούσα και ιδιαίτερα έντονη. Έτσι, βλέπουμε ότι, παρότι οι γονείς ή μέλη της διευρυμένης οικογένειας μπορεί να βρίσκονται σ' άλλες χώρες, ασκούν πίεση άμεσα ή έμμεσα στα παιδιά σε καίρια θέματα, όπως είναι το αν θα έχουν ή όχι ερωτικές σχέσεις, αν θα κάνουν οικογένεια ή αν θα εργαστούν, ακόμα και σε σαφώς παράνομες συνθήκες, αν θα πάνε στο σχολείο ή αν θα έχουν λόγο σχετικά με το πού θέλουν να ζήσουν.

Μακροσύστημα

Στο συγκεκριμένο επίπεδο υπάρχουν επιρροές από τις κοινωνικές και πολιτιστικές αξίες και της χώρας καταγωγής και της χώρας παραμονής. Αναφέρεται (Paat, 2013) ότι είναι δύσκολο να μελετηθεί το μακροσύστημα και ο τρόπος που επηρεάζει την ανάπτυξη του παιδιού. Ωστόσο, είναι σαφές ότι το νομοθετικό πλαίσιο, στον βαθμό που συνδέεται με συγκεκριμένες αρχές και ιδεολογία που το υπαγορεύουν, σχετικά με τη μεταναστευτική πολιτική, την πρόσβαση στις υπηρεσίες υγείας και ψυχικής υγείας, το σύστημα παιδικής προστασίας επηρεάζει άμεσα τις δυνατότητες ανάπτυξης του κάθε ατόμου.

Χρονοσύστημα

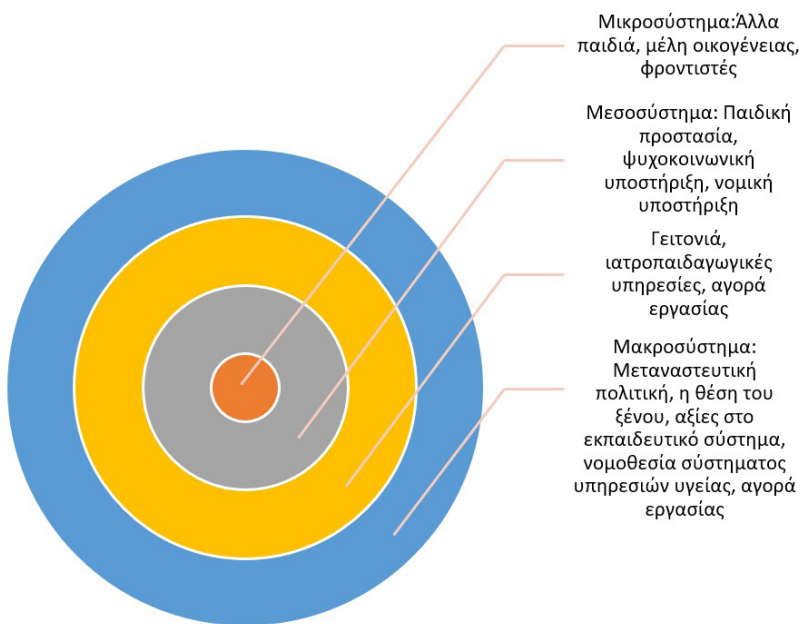
Τα γεγονότα ζωής του παιδιού παίζουν ρόλο στην ψυχοσυναισθηματική του ανάπτυξη και βασικό μέλημα των μελών της ψυχοκοινωνικής ομάδας είναι να υποστηρίξει το κάθε παιδί στην προσπάθειά του να περιγράψει και να επεξεργαστεί τους σταθμούς αυτούς του ταξιδιού του. Ο χρόνος είναι πάντα βασικό ζήτημα στη φροντίδα των ασυνόδευτων ανήλικων: Ο χρόνος που το παιδί βρίσκεται στη χώρα, ο χρόνος αναμονής για την κάθε νομική διαδικασία ή την επανένωση με την οικογένεια, ο χρόνος ως την ενηλικίωση, ο κενός χρόνος όταν η σκέψη είναι καθηλωμένη στις απώλειες του παρελθόντος ή στις προσδοκίες του μέλλοντος.

Εξετάζοντας τα διαφορετικά περιβάλλοντα και την αλληλεπίδρασή τους, παρατηρούμε πως η φροντίδα ψυχικής υγείας και η ψυχοκοινωνική υποστήριξη δεν μπορεί να κινείται μόνο στο προσωπικό - ατομικό επίπεδο. Μιλάμε, ουσιαστικά, για κοινοτικές δράσεις ενδυνάμωσης της ευεξίας. Και στο πλαίσιο αυτό, η ευεξία (Snider & Hijazi, 2020, σ. 110)

γίνεται συνήθως κατανοητή μέσα από τα ακόλουθα επίπεδα:

1. Προσωπική ευεξία: Η ικανότητα του ατόμου να παράγει θετικές σκέψεις και συναισθήματα, όπως η ελπίδα, η ηρεμία, η αυτοεκτίμηση και η αυτοπεποίθηση.
2. Διαπροσωπική ευεξία: Γαλουχώντας τις σχέσεις, το άτομο να αποκτά μια αίσθηση του ανήκειν και την ικανότητα να είναι κοντά στους άλλους.
3. Δεξιότητες και γνώσεις: Η ικανότητα μάθησης και η δυνατότητα λήψης θετικών αποφάσεων. Ακόμη, η δυνατότητα των ατόμων να ανταπο-

Σχεδιάγραμμα 3. Εφαρμογή του κοινωνικο - οικολογικού μοντέλου στον φορέα

κρίνονται αποτελεσματικά στις προκλήσεις της ζωής και εκφράζονται.
Προβλήματα στην εφαρμογή του μοντέλου

Αρχικό βασικό πρόβλημα είναι η έλλειψη στην πράξη εθνικής πολιτικής ένταξης. Τα τελευταία δύο έτη υπήρξε επεξεργασία ενός σχετικού εθνικού σχεδίου. Η «Εθνική Στρατηγική Για Την Κοινωνική Ένταξη Αιτού-

ντων Άσυλο Και Δικαιούχων Διεθνούς Προστασίας» του Υπουργείου Μετανάστευσης, όμως, χρειάζεται ακόμα χρόνο και πολιτική βούληση για να μπορέσει πρακτικά να οδηγήσει σε υλοποίηση ουσιαστικών δράσεων. Στο ίδιο πλαίσιο, έως τώρα έχουν υλοποιηθεί δράσεις με διαφορετικά θεσμικά πλαίσια και, ως εκ τούτου, διαφορετικούς μηχανισμούς παρακολούθησης και αξιολόγησης. Οι χρηματοδοτικοί μηχανισμοί, επίσης, διαφέρουν, γεγονός που σε κάποιες περιπτώσεις μπορεί να αποτελέσει απειλή για τη βιωσιμότητα των δράσεων και την ποιότητα των παρεχόμενων υπηρεσιών. Αυτό, ακολούθως, σημαίνει ένα σύστημα με μεγάλο βαθμό ανομοιογένειας ως προς τις πρακτικές και τα αποτελέσματα.

Το σχολείο ως βασικό περιβάλλον ανάπτυξης του παιδιού, τις περισσότερες φορές, αποτρέπει τα παιδιά αφήνοντας πολύ μικρά περιθώρια συνδιαλλαγής και συνεργασίας ανάμεσα σε φροντιστές και εκπαιδευτικούς, ενώ, όπου επιτυγχάνονται, αυτό οφείλεται κυρίως σε προσωπικές πρωτοβουλίες και ενδιαφέρον. Η διαπολιτισμική λειτουργία στα σχολεία στην πράξη δεν υπάρχει και έτσι το εξωσύστημα επιδρά καταλυτικά και αρνητικά εδώ. Η αναδοχή έως πρόσφατα αγνοούσε τους ασυνόδευτους πρόσφυγες και τώρα που έχει ενεργοποιηθεί νέο πλαίσιο, αυτό αφορά παιδιά έως 12 ετών, αφήνοντας μεγάλο αριθμό παιδιών που θα ωφελούνταν εκτός συστήματος.

Συμπερασματικά σχόλια

Θεωρούμε ότι η δοκιμή του μοντέλου είναι ωφέλιμη για τους ακόλουθους λόγους. Στον χώρο της ψυχοκοινωνικής φροντίδας και της ενδυνάμωσης ασυνόδευτων ενηλίκων υπάρχει μεγάλο κενό σε ερευνητικά δεδομένα που να περιγράφουν τις εκβάσεις και την ποιότητα των υπηρεσιών. Το συγκεκριμένο μοντέλο θα μπορούσε να αποτελέσει τη θεωρητική βάση για την μελέτη του πεδίου (Ungar & Theron, 2020· Lounsbury & Mitchell, 2009).

Οι ανάγκες των παιδιών είναι σύνθετες και τα αδιέξοδα πολύ συχνά, κυρίως εξαιτίας παραγόντων που σχετίζονται με τα εξωτερικά συστήματα και λιγότερο με τα ίδια τα παιδιά. Είναι πολύ σημαντικό οι εμπλεκόμενοι να μπορούν να βλέπουν την ανάγκη για πολυεπίπεδες και αλληλοσυνδεδεμένες παρεμβάσεις. Το μοντέλο αυτό μπορεί να λειτουργεί ως οδηγός, ως το όραμα που καθοδηγεί την πρακτική (“guiding vision”) για τους επαγγελματίες. Σύμφωνα με την προσέγγιση αυτή, μπορούμε να καθορίσουμε την εκπαίδευση των επαγγελματιών και το σχεδιασμό δράσεων, ώστε να απομακρύνονται από τη λογική της επίλυσης προβλημάτων σε ατομικό

επίπεδο και να αφορούν περισσότερο δράσεις σε επίπεδο ομάδας, γειτονιάς, σχολείου, κοινωνικού κεφαλαίου, συνηγορίας (Fraser & Greenhalgh, 2001· Sanders, Munford, & Liebenberg, 2012· Murray & Zautra, 2012).

Τα συστήματα που προσπαθούμε να περιγράψουμε και να αναπτύξουμε ως θετικούς, ευνοϊκούς χώρους ψυχοκοινωνικής ανάπτυξης δεν αποτελούν μία τεχνητή κατασκευή. Είναι αλληλοεπιδρούσες σφαίρες επιρροής για την ανάπτυξη και την ευεξία των παιδιών, είναι οι χώροι ζωής τους. Οι επαγγελματίες ψυχοκοινωνικής φροντίδας πρέπει να βρούμε τη θέση και τον ρόλο μας σε αυτούς, βάζοντας τέρμα σε παρεμβάσεις που παραβιάζουν τα δικαιώματα και διαιωνίζουν τη συστημική δομική βία.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ - ΔΙΚΤΥΟΓΡΑΦΙΑ

- Barn, R., Di Rosa, R. T. & Kallinikaki, T. (2021). Unaccompanied minors in Greece and Italy: an exploration of the challenges for social work within tighter immigration and resource constraints in pandemic times. *Social Sciences*, 10(4), 134.
- Bennouna, C., Fischer, H. T., Wessells, M. & Boothby, N. (2018). Rethinking child protection in emergencies. *International Journal of Child Health and Nutrition*, 7(2), 39-46.
- Betancourt, T. S., Meyers-Ohki, M. S. E., Charrow, M. A. P. & Tol, W. A. (2013). Interventions for children affected by war: an ecological perspective on psychosocial support and mental health care. *Harvard review of psychiatry*, 21(2), 70.
- Bronfenbrenner, U. (1974). Developmental research, public policy, and the ecology of childhood. *Child development*, 45(1), 1-5.
- Bronfenbrenner, U. (1979). *The ecology of human development*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Bronfenbrenner, U. (1992). *Ecological systems theory*. Jessica Kingsley Publishers.
- Estoura, D. & Roberto, S. (2019). The RAISE Model: Psychosocial Intervention in Residential Care for Refugee Unaccompanied Minors. *Residential Treatment for Children & Youth*, 36(2), 102-117, DOI: 10.1080/0886571X.2018.1560715
- Fraser, S. W. & Greenhalgh, T. (2001). Coping with complexity: educating for capability. *BMJ*, 323(7316), 799-803.
- Inter-Agency Standing Committee. (2006). *IASC guidelines on mental health and psychosocial support in emergency settings*. Geneva, Switzerland: IASC 2006.
- Lounsbury, D. W. & Mitchell, S. G. (2009). Introduction to special issue on social ecological approaches to community health research and action. *American journal of community psychology*, 44(3), 213-220.
- Murray, K. & Zautra, A. (2012). Community resilience: Fostering recovery, sustainability, and growth. Στο M. Ungar (Επιμ.), *The social ecology of resilience: A handbook of theory and practice* (σ. 337-345). New York: Springer.
- Paat, Y. F. (2013). Working with immigrant children and their families: An application of Bronfenbrenner's ecological systems theory. *Journal of Human Behavior in the Social Environment*, 23(8), 954-966.

- Panter - Brick, C. & Eggerman, M. (2012). Understanding culture, resilience, and mental health: The production of hope. Στο M. Ungar (Επιμ.), *The social ecology of resilience: A handbook of theory and practice* (σ. 369-386). New York: Springer. Ανακτήθηκε από https://doi.org/10.1007/978-1-4614-0586-3_29
- Rappaport, J. (1995). Empowerment meets narrative: listening to stories and creating settings. *American journal of community psychology*, 23(5), 795-807. Ανακτήθηκε από <https://doi.org/10.1007/BF02506992>
- Sanders, J., Munford, R. & Liebenberg, L. (2012). Young people, their families and social supports: Understanding resilience with complexity theory. Στο M. Ungar (Επιμ.), *The social ecology of resilience: A handbook of theory and practice* (σ. 233-243). New York: Springer.
- Snider, L. & Hijazi, Z. (2020). UNICEF Community-based mental health and psychosocial support (MHPSS) operational guidelines. Στο S. J. Song & P. Ventevogel (Επιμ.), *Child, adolescent and family refugee mental health* (σ. 101-119). Cham, Switzerland: Springer.
- Ungar, M. (2012). Social ecologies and their contribution to resilience. Στο M. Ungar (Επιμ.), *The social ecology of resilience: A handbook of theory and practice* (σ. 13-31). New York: Springer.
- Ungar, M. & Theron, L. (2020). Resilience and mental health: How multisystemic processes contribute to positive outcomes. *The Lancet Psychiatry*, 7(5), 441-448.